

Over dit boek

De ontelbaren is geschreven door Jos Verlooy en Nicole van Bael. Samen noemen ze zich Elvis Peeters.

Dit boek bestaat uit twee delen. Het eerste deel gaat over een man die vlucht naar Europa. Het tweede deel gaat over een klein dorp in Vlaanderen. Er komen vluchtelingen naar het dorp, steeds meer. Na een tijd zijn het er zoveel dat je ze niet meer kunt tellen: de ontelbaren. Waar moeten ze wonen? Hoe komen ze aan eten? En wat gebeurt er met de dorpsbewoners?

In deel 2 komen veel mensen voor. Op pagina 33 vind je een lijst met hoofdpersonen.

Op pagina 117 staat een nawoord van Elvis Peeters.

DEEL 1

1

Het was nacht, en de regen voelde koud. Ik had een stuk karton om onder te slapen. Maar door de regen ging het stuk. Ik gooide het weg.

Onder een brug wachtte ik tot het zou stoppen met regenen. Ik keek hoe het water voorbij stroomde.

Ik weet niet hoe lang ik daar stond.

Het werd ochtend, en de regen stopte. De zon scheen, maar het was niet warm.

Ik klom omhoog, naar de weg. Het was glad.

Ik moest me vasthouden aan plukjes nat gras.

Ergens blafte een hond.

Ik wist niet hoe ver ik nog moest lopen.

2

Toen ik in de stad kwam, liep ik meteen door naar de haven. De zee was zoals mij was verteld. Een woestijn, maar dan van water.

Vier grote schepen zag ik liggen, en drie kleine. Tussen een paar lege kisten vond ik een nieuw stuk karton. Ik nam het mee. Niemand lette op mij.

Er zat een dikke man op een kapotte stoel. Hij zei dat ik in het park moest zijn. Langzaam liep ik die kant op.

Langs de weg stond een viskraam. Ik wilde een stuk vis stelen. Maar ik had geen zin om hard weg te rennen. En ik had het grote stuk karton bij me. Dan maar iets kopen. Ik had honger.

In het park waren niet veel mensen.

Ik ging in het gras zitten, met mijn rug tegen een boom.

Ik haalde de vis uit het zakje. Meteen kwamen er twee honden aan. Ze waren mager en ze stonken. Toen ik een hap wilde nemen, vielen ze aan. Ik hield een hand voor mijn gezicht. Met mijn andere hand gooide ik de vis weg. De honden renden er achteraan.

In het gras stond een man met een stok. Hij sloeg een van de honden. Ze werden bang en renden weg. 'Is dat jouw vis?', vroeg de man. Hij wees ernaar met zijn stok.

'Ja', zei ik. Ik stond op. Mijn hand bloedde.
Het stuk vis lag op het gras. Ik pakte het. Er zat zand
en gras op. Ik kreeg het er niet goed af, maar stak het
hele stuk in mijn mond.

De man keek hoe ik at.

Ik zag dat mijn hand dik werd. Maar ik voelde het
niet.

'Je hebt honger', zei de man.

Ik knikte met volle mond.

'Wat doe je hier?'

'Ik zoek een schip', zei ik.

Er zat zand tussen mijn tanden. Ik spuugde het uit.

Er kwamen stukjes vis mee.

'Waar kom je vandaan?', vroeg de man.

Ik zei niks. Dat leek me veiliger.

'Blijf in de buurt. Er zijn op dit moment geen
schepen', zei de man, en hij liep weg.

Ik verstopte het karton en liep het park uit, terug
naar de haven.

Ik sliep in de duinen, onder het karton. Ik gebruikte
mijn schoenen als kussen. Ik bewaarde er ook mijn
geld in. Steeds hoorde ik honden en vogels. Soms zag
ik een wilde kat.

3

Ik had werk gevonden. We werden opgehaald aan de rand van de stad. Een busje bracht ons naar een fabriek. Daar moesten we hout zagen met machines. Het was er vreselijk stoffig. Soms stopten we even om een slok water te nemen of om te plassen. Maar we hadden geen echte pauze.

Elke avond werden we betaald. Daarna bracht het busje ons terug. Dan ging ik weer naar mijn plekje in de duinen.

Op een dag werd ik wakker van een vreemd geluid. Het was niet de wind. Het kwam van de zee. Er kwam een groot schip aan. Snel telde ik mijn geld.

Ik liep de stad in. Ik had honger en kocht wat bonen en brood. Toen ik dat op had, had ik dorst. Maar ik durfde niet naar een café te gaan. Ik stonk vreselijk.

Voor een huis stond een vrouw. Ze keek naar mij. Ik keek terug.

Ze had een mooi gezicht, mooie tanden. Ik dacht: ze wil dat ik binnenkom. Ik stak de straat over, en zij ging naar binnen. Ik liep achter haar aan. Ze ging de trap op.

We kwamen op de zolder. Er stond een bed, netjes opgemaakt. Er stond ook een tafel met stoelen en een kast. In de hoek was een kleine keuken. Ze wees naar het bed.

‘Ik stink’, zei ik. ‘Ik wil me eerst wassen.’ Ze knikte.

Ze liet me een deur zien. Daar was de douche.
Ik wachtte tot ze weg was en ging naar binnen.
De deur hing los en kon niet op slot.
Ik trok mijn kleren uit en dacht na over mijn
schoenen. Ze mochten niet nat worden. Maar de
deur kwam niet tot de grond. Je kon ze makkelijk
stelen.

Ik haalde het geld uit mijn schoenen en rolde de
briefjes op. Ik stak het rolletje tussen mijn billen en
draaide de kraan open. Het water was bruin. Na een
tijdje werd het beter.

Ik waste me met mijn onderbroek. Met mijn hemd
droogde ik me af. Ik deed het geld weer in mijn
schoenen. Het rolletje was nog droog.
Eén briefje stopte ik in mijn zak.

De vrouw had koffie gezet. Die dronk ze zelf op.

Ze genoot ervan.

Ik legde het geld op tafel. Toen trok ze haar kleren uit
en ging bij het bed staan. Ze was mooi.

Ze ging liggen en keek me aan. Ze deed haar benen
een beetje uit elkaar.

Dit had ik gemist.

Ze kleepte zich aan.

Daarna begon ze mijn kleren te wassen.

Het geld lag nog steeds op tafel.

Ze wilde het niet.

Ik keek door het raam. Er vloog een meeuw voorbij.

Hoe kon ik aan meer geld komen? Ik keek de kamer rond. Er was niks wat geld waard was. Behalve haar lichaam.

‘Wat wil je van me?’, vroeg ik.
Ze gaf geen antwoord.